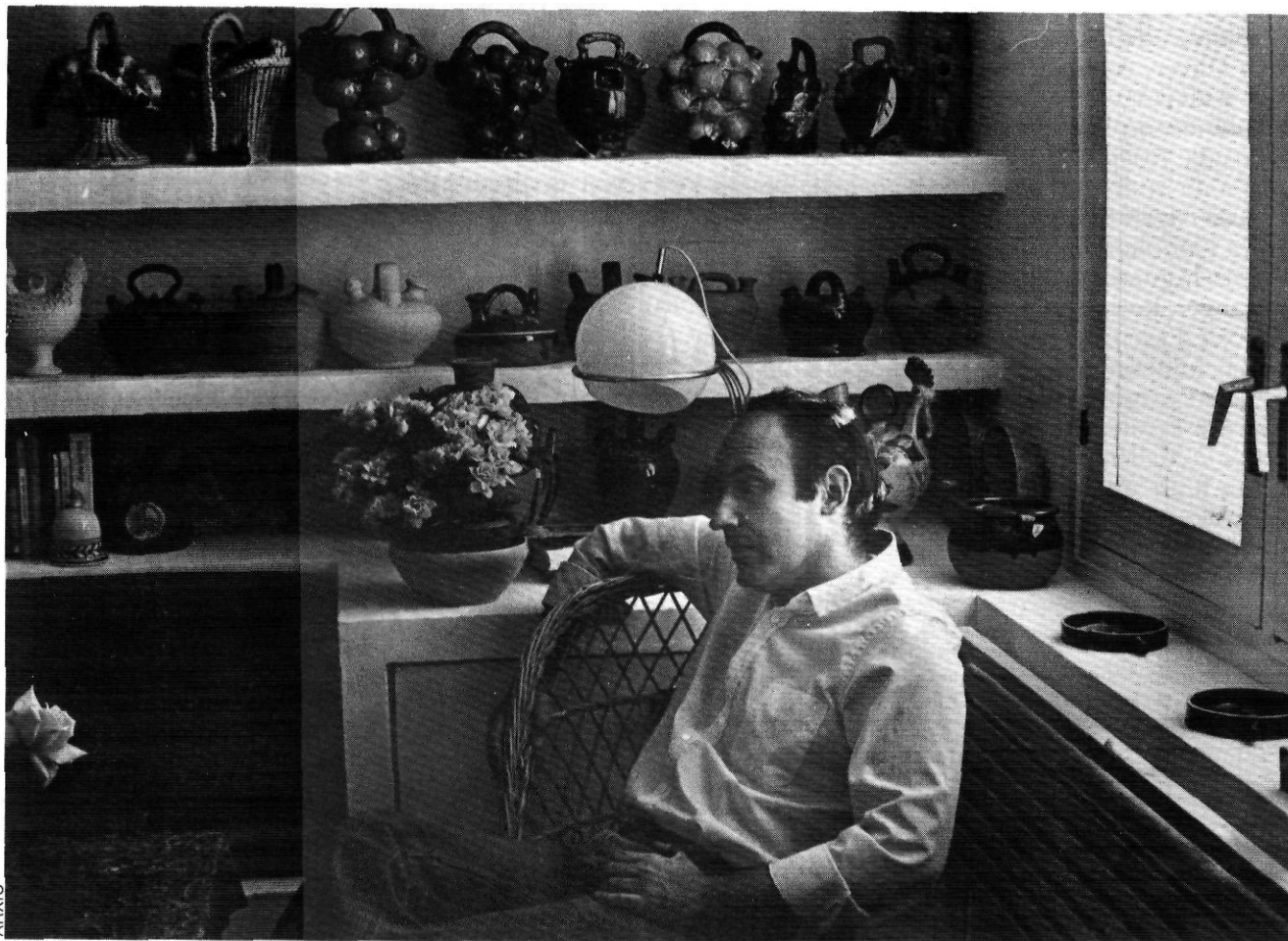

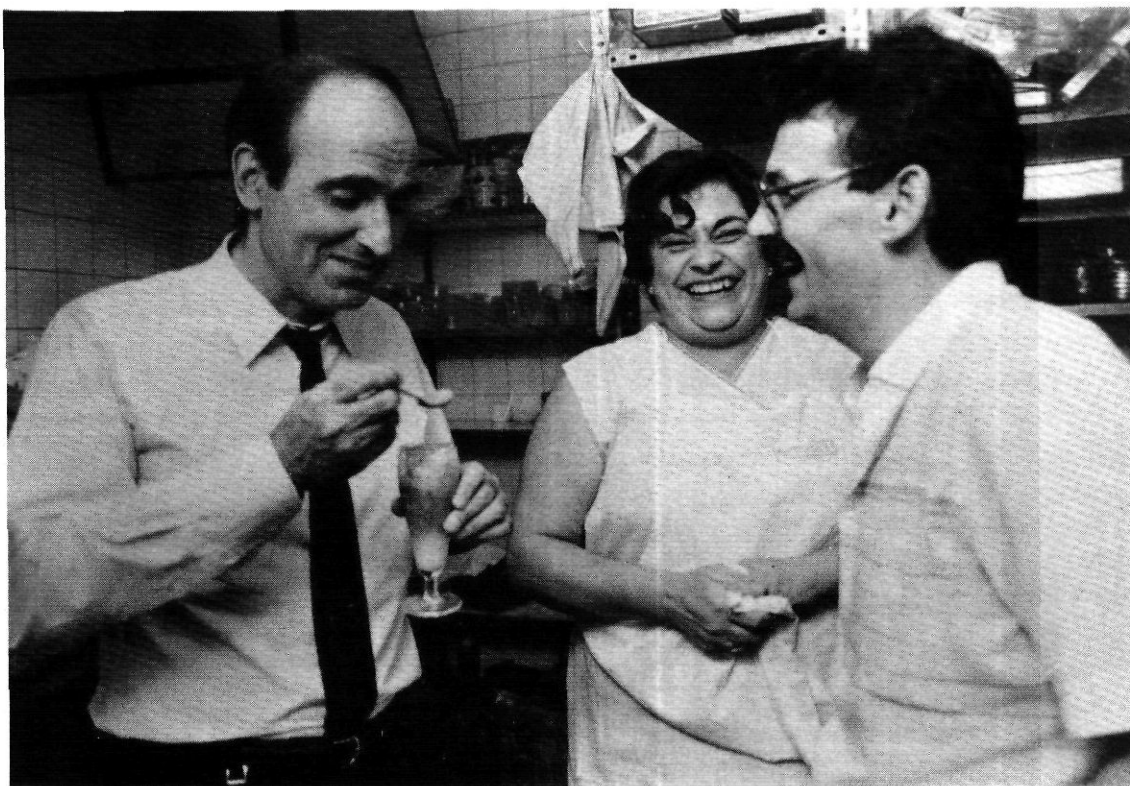
Tot arribant a casa

El Port de la Selva és per a mi com el meu poble. Tots els ciutadans de Barcelona, obligats a moure's en un marc d'asfalt, creuant-se amb gent anònima que envolta la convivència en un clima d'absoluta indiferència pel veí, enyoren un marc més amigable en el qual les relacions de veïnatge siguin més humanes, més properes. El Port de la Selva compleix per a mi aquesta funció fonamental. És, entre la seva gent, on em puc sentir identificat amb una problemàtica de poble, i és disfrutant del seu paisatge excepcional que puc introduir-me en la natura, que una gran ciutat tendeix a allunyar.

Fa molts anys que vaig arribar al Port de la Selva. Ja els meus pares hi havien estiuejat abans de la Guerra, i conservo d'aquelles estades fotografies d'un Port de la Selva molt diferent dels primers anys del segle XX. Els meus primers records del Port de la Selva es donen al voltant d'una figura excepcional, la del vell pescador Luard, a qui Josep Mª de Sagarra va dedicar un poema deliciós. En Luard era un mite; semblava que tingués sempre la mateixa edat, molt vell. Vivia sol, i cada matí s'asseia al pedris del Cafè Espanya i allí, voltat de criatures i també de grans, deixava anar la seva fantasia i la seva imaginació per

"Tots els ciutadans de Barcelona enyorem un marc més amigable".

"Hi ha una manera de ser especial de la gent de l'Empordà, no exempta de cruesa quan convé".

explicar-nos històries «viscudes», com el dia que Carlemany va arribar a Sant Pere de Roda. Eren converses que es desplegaven en les clares i suaus primeres hores dels matins d'estiu, quan encara fa una mica de fresca i el sol no pica massa. Després la pròpia vitalitat infantil et portava cap a d'altres aficions, però les primeres hores del matí eren gairebé sempre per a en Luard.

Ha estat al Port de la Selva que jo he après a estimar la tramuntana, a veure el Canigó nevad des del Camí de la Tamariua, i a sentir-me vassall de Sant Pere de Roda que domina el poble i l'Abadia, fent sentir el pes de la història. I és des del Port de la Selva que, com a punt de base, he anat coneixent en primer terme l'Empordà i després, en excursions més llargues, totes les comarques gironines. Molt sovint he dit, potser massa imprudentment, que les comarques gironines constitueixen el territori més bell d'Europa. Tenen un equilibri perfecte, una barreja molt reeixida de mar i muntanya, de plana conreuada i de trossos feréstecs, de la qual en resulta una riquesa de paisatge excepcional.

A poc a poc, aquesta vinculació afectiva al Port de la Selva i a les comarques gironines s'ha racionalitzat i humanitzat. Ara ja no és l'admiració que resulta de l'arrelament o del fet que ho considerés com quelcom meu. Ara ja s'ha racionalitzat: la raó diu i ensenya que no hi ha res que superi les comarques gironines en aquesta bellesa. Però també s'ha humanitzat; no és només el paisatge, sinó també les persones. Hi ha una manera de ser especial de la gent de l'Empordà o de la gent de la Selva. Una noblesa no

exempta de cruesa quan convé; un tarannà culte, un cert paganism intel·lectual —la natura és tan present que s'hi pot creure!—. La força del vent, la intensitat del sol, la mar calma o quan està enfurismada. El color del verd o el cel blau, transparent, han confirmat una manera de ser especial. La història de la qual tots els ciutadans de les comarques gironines es senten molt orgullosos. La història del seu poble, de la seva comarca, els ha donat també una personalitat molt acusada.

A les comarques gironines, els qui són de Barcelona aprenem la necessitat de la humilitat. Ai del qui des de Barcelona arriba a qualsevol punt de les comarques gironines, molt cofoi i convençut que el seu barcelonisme és un títol de presentació! Aquí li recordaran que, com Girona o com Figueres, la Bisbal o Ripoll, Santa Coloma de Farners o Sant Feliu de Guíxols, no hi ha res.

Em costarà molt desfer-me d'aquest enamorament. D'altra banda, no ho penso intentar mai. I sempre, anant cap al Port de la Selva, quan entro en aquell punt de la Carretera en què es diu «ja esteu entrant a les comarques gironines», sempre em diré a mi mateix: ja estem arribant a casa!

MIQUEL ROCA I JUNYENT

Miquel Roca i Junyent és Secretari General de CDC per delegació.